

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

Ds. D. Chr. Overduin 18 juni 1989

Catechismus zondag 28 vraag 77

Schriftlezing : Lukas 22 : 7 - 20

Zingen : Psalm 22 : 13
119 : 47
23
119 : 56

De 28e Zondag.

VRAAG 75: Hoe wordt gij in het Heilig Avondmaal vermaand en verzekerd, dat gij aan de enige offerande van Christus, aan het kruis volbracht, en aan al zijn goed gemeenschap hebt?

ANTWOORD: Alzo, dat Christus mij en allen gelovigen tot zijn gedachtenis van dit gebroken brood te eten en van dezen drinkbeker te drinken bevolen heeft, en daarbij ook beloofd heeft: eerstelijk, dat zijn lichaam zo zekerlijk voor mij aan het kruis geofferd en gebroken en zijn bloed voor mij vergoten is, als ik met de ogen zie, dat het brood des Heeren mij gebroken en de drinkbeker mij medegedeeld wordt; en ten andere, dat Hijzelf mijn ziel met zijn gekruisigd lichaam en vergoten bloed zo zekerlijk tot het eeuwige leven spijst en laaft, als ik het brood en den drinkbeker des Heeren (als zekere waartekenen des lichaams en bloeds van Christus) uit des dienaars hand ontvang en met den mond geniet.

VRAAG 76: Wat is dat te zeggen, het gekruisigde lichaam van Christus eten en zijn vergoten bloed drinke?

ANTWOORD: Het is niet alleen met een gelovig hart het ganse lijden en sterven van Christus aannemen en daardoor vergeving der zonden en het eeuwige leven verkrijgen, maar ook daarbenevens, door den Heiligen Geest, die en in Christus en in ons woont, alzo met zijn heilig lichaam hoe langer hoe meer verenigd worden, dat wij, al is het, dat Christus in den hemel is en wij op aarde zijn, nochtans vlees van zijn vlees en been van zijn gebeente zijn, en dat wij door één Geest (gelijk de leden van een lichaam door één ziel) eeuwiglijk leven en geregeerd worden.

VRAAG 77: Waar heeft Christus beloofd, dat Hij de gelovigen zo zekerlijk alzo met zijn lichaam en bloed wil spijzen en laven, als zij van dit gebroken brood eten en van dezen drinkbeker drinken?

ANTWOORD: In de inzetting des Avondmaals, welke alzo luidt: *De Heere Jezus, in den nacht, in welken Hij verraden werd, nam het brood, en als Hij gedankt had, brak Hij het, en zeide: Neemt, eet; dat is mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt; doet dat tot mijn gedachtenis. Desgelijks nam Hij ook den drinkbeker, na het eten des Avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in mijn bloed; doet dat, zo dikwijls als gij dien zult drinken, tot mijn gedachtenis. Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt; 1 Kor. 11 : 23 - 26.*

Deze toezegging wordt ook herhaald door den Heiligen Paulus, waar hij spreekt: *De drinkbeker der dankzegging, dien wij dankzeggende zegenen, is die niet een gemeenschap des bloeds van Christus? Het brood, dat wij breken, is dat niet een gemeenschap des lichaams van Christus? Want*

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

één brood is het, zo zijn wij velen één lichaam, dewijl wij allen ééns broods deelachtig zijn; 1 Kor. 10 : 16,17

THEMA: ER STAAT GESCHREVEN

Daar gaat het eigenlijk ook om in de Catechismus, om wat geschreven staat. De kerk kan heel veel zeggen, de kerk kan heel veel schrijven, ieder mens persoonlijk kan zo zijn eigen gedachten ergens over hebben, maar dat kan niet maatgevend zijn. Maatgevend is de heilige Schrift.

Dat luistert heel nauw, want Paulus zegt: Al was er een engel uit de hemel, die het anders zou zeggen, die zij vervloekt. En de profeet heeft lang geleden gezegd: Als het niet is naar dit Woord, zo zal het geen dageraad hebben.

Er is al zoveel geschreven over het heilig Avondmaal, en zoveel gezegd. Goede dingen, minder goede dingen, afwijkende dingen. Maar uiteindelijk gaat het daarom: Wat zegt het Woord. Waar gaat het Woord ons in voor? In een soort magische verklaring, waarbij de aandacht ten volle valt op de materie van brood en wijn. Of in een realistische voorstelling, dat brood en wijn verandert in vlees en bloed. Of leert het Woord ons ook dat het gaat om Hém? De Heere Jezus Christus. Om Zijn lichaam en om Zijn bloed?

Meestal zijn wij bij deze vragen, zoals er wel meer voorkomen, kort, samenvattend bij het voorgaande. Maar laten we nu toch een ogenblik letten op wat de Catechismus ons rechtstreeks uit het Woord voorhoudt.

Het gaat erom, "Waar heeft de Heere Christus gezegd dat Hij de gelovigen zo zeker met Zijn lichaam en bloed wil spijzen en laven, als zij van dit gebroken brood eten en van deze drinkbeker drinken?"

Paulus was daar niet bij, toen de Heere Jezus het Avondmaal instelde, zoals we nu en al eerder deze weken uit Lukas hebben voorgelezen, en Mattheüs en Markus. Hij was er niet zelf bij. Hij zegt wel in de Korinthebrief: Hetgeen ik van de Heere ontvangen heb, dat heb ik ook u overgegeven, doorgegeven, meegedeeld. Dat betekent dan dat de apostel Paulus uit de mond van de apostelen van de Heere heeft gehoord hoe het alles zal zijn toegegaan. En dat hij dat met vol vertrouwen noemt 'van de Heere ontvangen'.

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

Zij waren immers de getuigen van de Heere, de oor- en ooggetuigen. Zij zijn er bij geweest, en zij hebben het onderwijs van de Heere mogen volgen toen Hij nog op aarde was voor Zijn dood, en na Zijn opstanding.

Wat heeft Paulus ontvangen? Hij heeft dit ontvangen, en wij lezen dat bericht nu een ogenblik verklarend voor. Dat de Heere Jezus, de Heere die Kurios, Gebieder, Bezitter is van alle dingen, Overwinnaar van alle boze machten. Die tegelijk daarin ook Jezus, dat is Zaligmaker genoemd wordt. Niet omdat de mensen Hem zo goed vonden, maar omdat er bericht gekomen is uit de hemel: Gij zult Zijn Naam heten Jezus, Zaligmaker, Redder. Want Hij zal Zijn volk zalig maken, redden, verlossen van al hun zonden.

Deze Heere Jezus, aan het eind van Zijn leven hier op aarde gekomen zijnde, bevindt Zich in de laatste nacht. Zoals dag en nacht op aarde opeen volgen. Hij bevindt Zich met Zijn discipelen in de zaal waarvan wij hebben horen lezen, en het is nacht, wij kunnen ook zeggen, avond.

Het is de nacht die in de Bijbel getekend wordt als een situatie die door God is ingeperkt. Het licht, het vriendelijk licht, daar gaat het om. In den beginne was er duisternis op die chaotische woeste aarde. De aarde was woest en ledig, en duisternis was op die aarde en op die grote vloed. Maar de Heere heeft het licht geschapen, en de duisternis een bepaalde plaats gegeven. Opdat wij ons zouden herinneren, God is een Licht, en gans geen duisternis is in Hem. Daarom wordt de nacht doorsneden, gewoonlijk, door het licht van de maan en/of van de sterren. Zodat hier altijd een ster der hoop zichtbaar is die ons verkondigt:

'God enkel Licht,
voor Wiens gezicht
niets duister wordt bevonden.'

Het is de nacht in welke Hij verraden werd. De nacht is hier tevens aanduiding als dát donker, waar de ongerechtigheid gewerkt wordt, het verraad. Er gebeurt veel kwaad in de nacht. Er gebeurt veel aan ontrouw in de nacht. Er wordt leven geroofd in de nacht. Maar verraad dat is echt zo'n eigen nachtwerk uit het rijk van de vorst der duisternis. Uit het rijk van de boze. Daarom wordt hij ook de vorst van de duisternis genoemd, hij héerst met en in het donker. Dat is ook het kenmerkende van zijn werk.

Daarom spreekt de Schrift niet alleen van de vorst der duisternis, maar ook van de werken der duisternis. En wie kwaad doet die haat het licht. Hij wil tot het licht niet komen. Hij wil niet dat zijn duistere werken ontdekt worden. Maar die goed doet die begeert het vriendelijk licht. Die begeert de glans van de dag.

Het is de nacht waarin het Adamskind verder gaat dan ooit tevoren. Weliswaar werd Jozef ook verkocht voor een dertig zilverlingen. Maar dit is de meerdere Jozef. Dit is de Leeuw uit de stam van Juda. Dit is de Man naar Gods hart, het Lam van Zijn keuze. Dit is de lang Beloofde aan de vaders, waar ze naar hebben uitgezien met reikhalzend verlangen. Dat hebben ze samen mogen vatten door de inspiratie van de Heilige Geest, onder het woord 'dag'.

Want dé dag zou immers komen? De dagen van Zijn welbehagen. De dagen van de Gezalfde van de Heere. Om Hém gaat het! En Hij is in de nacht verraden, overgeleverd voor wat geld. Met als achtergrond de diepe teleurstelling vanwege het feit dat die Jezus in het oog van Judas, en vele anderen, geen Heere ís! Geen Koning ís, geen

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

Gebieder is, geen Man die het voortouw neemt. En heel die ideologie, die voorstelling die Judas heeft gehad, die ons nog eigen is in de kerk, buiten de kerk, die stort in elkaar. Hij kijkt tegen het verlies aan in plaats van tegen de overwinning.

Oh, in deze woorden spant alles samen. Terwijl het nachtwerk van het verraad zal plaatsvinden staat de tweede Adam, Jezus Christus, die wij erkennen als Heere, op de hoogste top van de liefde. Tegenover het gif van het verraad, tegenover de liefdeloosheid van de teleurgestelde mens die zijn idealen ziet vallen. Tegenover dát stelt Hij liefde!

Daarom mogen wij niet alleen zeggen: Alzo lief heeft God de wereld gehad. Maar ook: Alzo lief heeft Jezus Christus - de Vader - de Verlorene, het recht gehad dat Hij, toen de mens op het toppunt van zijn antipathie, zijn weerstand, zijn onbevattelijkheid Hem verraden heeft, en een ander, één van zijn eigenste kinderen op het punt staat Hem te verloochenen, Hem te miskennen omdat hij geen deelgenootschap wil of durft te hebben met dat ene Brood Jezus Christus, in die nacht betoont Jezus Christus Zijn onbegrijpelijke liefde.

Waar Paulus van zingt: "Wie is Deze?"

'Vraagt gij Zijn Naam, zo weet dat Hij de Christus heet.'

Mogelijk zou er iemand bestaan die voor de goeden sterft. Maar wie is Hij die op Zijn tijd, voor de goddelozen gestorven is? Die vijanden heeft verzoend door Zijn dood, met God?

Onbegrijpelijk wonder! Hoe zullen wij niet veel meer, juicht de apostel, behouden worden door Zijn leven! nadat wij met Hem verzoend zijn. De Heere Jezus, die tóch Heere is, juist daarin, in Zijn alles opofferende liefde en overgave.

In die nacht, terwijl Hij weet wat Hem te wachten staat voor wat betreft het verraad, nam Jezus het brood. Terwijl de olielampjes flikkeren en een spaarzaam licht verspreiden in de paaszaal, neemt de Heere Jezus het brood dat aanwezig was. Het was immers paasnacht, dan waren er ook ongezuurde broden aanwezig. Hij neemt het brood, en Hij roept een dankzegging uit aan God, die de Gever is van het leven. Die de Beschermer is van het leven. Die de Verlosser is van Zijn volk Israël uit Egypteland.

Maar wat daar gebeurde in Egypteland was eigenlijk kinderspel - met eerbied gezegd, eigenlijk niet goed gezegd. Het was een grote daad van God. Maar toch, het was nog niet dé daad van God. Het was nog niet hét werk van God. Daar werden duizenden eerstgeborenen gedood. Daar waren duizenden lammeren geslacht. Daar waren duizenden vaten vol met bittere saus. Daar was van alles tegenwoordig. Maar niemand kon zeggen: Dit is mijn lichaam dat voor u gebroken wordt. Niemand kon zeggen: Dit is het bloed, mijn bloed, dat voor u vergoten wordt.

Het was plechtig, het was diep aangrijpend. Vader met zijn bundeltje hysop, in het schaalje met bloed, die de zijposten van de deur en bovendorpel met bloed bestreek. Dat de engel van het verderf de huizen voorbij zou gaan. Het was een aangrijpend gebeuren, die avond. Die laatste avond voor het vertrek uit het diensthuis. Maar toch, het was niet dé zaak. Het was niet dé oplossing.

Hoe zal Jezus Christus deze nacht herinnerd zijn, en Zich herinnerd hebben, aan die gebeurtenis lang geleden? Hoe zal Hij het gewicht op Zich hebben gevoeld, op Zijn

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

heilige ziel en lichaam, van het rechtvaardig oordeel van God over de eerstgeboren Zoon van Maria? Dat kunnen wij niet peilen. Want wij zien, door de verlichting van de Heilige Geest, vaag de lijnen lopen van Gods grote werk. Maar Hij is het werk van God. Daarom, in dat laatste gebaar dat Hij deze nacht doet, officieel, aan het heilig Avondmaal in de Paasnacht, en het Pascha als het ware wordt weggedrongen - je leest niets meer van het lam dat daar geslacht in schalen gereed lag en gegeten werd. Je leest niets van de bittere sausen en de ongezuurde broden. Het lijkt allemaal helemaal weg te schuilen achter het nieuwe, het ongehoorde, als Hij het brood nam en God dankt voor de gave van het brood.

En als Hij dan die platte koeken - of koek - neemt, breekt Hij dat brood. Niet om ons te leren dat wij allemaal een stukje van het brood krijgen. Nee, maar om ons te leren dat het één brood is. Eén brood! Dat dat brood verdeeld wordt, het moet gebroken worden. Maar al die stukjes zijn dat ene brood.

Hij brak het, om zijdelings ook aan te duiden dat Hij verbroken was, verbroken zou worden. Niet letterlijk in stukjes gesneden, want geen been van Hem zou gebroken worden. Ook niet als het paaslam waar geen been aan gebroken werd, maar dat in bepaalde parten werd verdeeld. Nee, het gaat om dat ene brood, en om de velen die samen van dat ene brood zullen leven. En van die ene drank zullen drinken.

Daarom, als Hij het brood breekt, dan wil Hij niet alleen, of in de eerste plaats zeggen: Ik word aan stukjes gebroken, en jullie krijgen allemaal een stukje van Mij. Maar zouden we misschien eerder mogen denken aan de oude belijdenis van Israël: HOOR ISRAËL, DE HEERE UW GOD IS EEN ENIG HEERE. Eén brood is het. En van dat ene brood zegt Hij: Neemt, eet, Hij schakelt ze in, Hij reikt het hun toe, maar zij behoren ook te nemen. In dat nemen en eten zullen zij bij nader onderricht en inzien, door de verlichting van de Heilige Geest, tot het besef komen, dat zij door te nemen en te eten, behoren tot het nieuwe verbond. Het nieuwe volk. De nieuwe gemeenschap. Dat zij deel hebben aan de verworvenheden van deze Heere Jezus. En dat zij met Hem op weg zijn naar de toekomstige eeuw. Ja, bijna de toekomstige eeuw die reeds begint hier aan het Avondmaal, in de kerk.

Een gemeenschap van mensenkinderen die deelgenootschap ontvangen aan het Hoofd Jezus Christus. Die op wonderbaarlijke wijze, zo groot is Zijn offer, zo sterk is Zijn liefde, verbonden zijn met Hem! Aan Hem. Die door Hem gedragen, gered worden. Die door Hem deel hebben aan de erve der heiligen, in het licht!!! En die eenmaal onbevlekt en onberispelijk voor Gods aangezicht gesteld zullen worden.

Neemt, eet, dat is Mijn lichaam.

Daar bedoelt, of bedoelde de Heere Jezus, of de apostel Paulus, niet mee dat lichaam een lichaam is zonder ziel. Nee, om straks te komen op de ziel, de wijn, nee, het is één.

Als Hij zegt: Dit is Mijn lichaam, dan bedoelt Hij te zeggen: Dit ben Ik Zelf. Dit ben Ik op een zodanige wijze, dat dit alles behelst wat Ik gedaan heb voor Mijn Vader en voor jullie. Van Mijn ontvangen en geboorte aan tot nu toe, en wat Ik nog doen zal in Mijn lijden en sterven aan het kruis, en Mijn opstanding uit de doden.

Als Hij zegt: Dat is Mijn lichaam dat voor u gebroken wordt, dan vloeien daar als het ware twee gedachten door elkaar heen.

Brood is uiteindelijk al gebroken. De graankorrel is gezaaid, gestorven, opgeschoten, de

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

graankorrel is geoogst, gedorst, gemalen, tot een brood bereid. Dat is de ene kant. In dat opzicht zouden wij mogen zeggen: Zij krijgen brood dat klaar is. Dat in de oven geweest is, dat verbrijzeld is. Zij krijgen brood als een spijs van het licht, van de dag! Zij werden dagelijks - zo ging het in de oude bedeling - begenadigd, met manna, hemels brood verzadigd, dagelijks.

Maar dat dat klaargemaakte brood, dat het toch gebroken wordt, dat betekent: Denk eraan, om brood te zijn heb Ik Mijzelf doen verbrijzelen. Om brood te zijn ben Ik de hitte van Gods gramschap ingegaan. Om brood te zijn heb Ik Mij doen vermalen naar ziel en lichaam, geestelijk, in de verlatenheid van God. Dat is Mijn lichaam dat voor u verbroken wordt.

Maar tegelijkertijd, omdat het brood is, geen dood vlees maar brood, daarom is het tegelijkertijd een heenwijzing naar Zijn opstanding, Zijn opstandingslichaam. Tegelijk is het dus verkondiging van: Gij zult léven! Gij zult tevoorschijn komen en aan Mijn heerlijk lichaam gelijkvormig gemaakt worden. Gij zult niet in de dood verzingen. Verdadiging van vreugde is voor Mijn aangezicht, eeuwig!

'Daar zal ons 't goede van Uw woning
verzaden, reis op reis.'

Zo zie je, het breken is gedachte aan wat Hij gedaan heeft om brood te worden en te zijn. Dat het brood klaar is, één ondeelbaar brood, zegt ons: Hij heeft overwonnen. Hij heeft de dood verslonden tot overwinning. Daarom: Doe dat tot Mijn gedachtenis.

Gedachtenis.

Niet zoals we al eerder hebben gezegd, een soort herinnering alleen. Maar bedenk hierbij, Mijn discipelen, dat je hiermee deel uitmaakt van het nieuwe verbond en van de nieuwe bedeling. Je hoeft nooit meer bloed op de posten van de deuren te strijken. Ik heb geen belang bij dierenbloed. Dat onze hárten gereinigd worden door het bloed van Jezus Christus. Daar gaat het nu om. Dat wij verzoening, vergeving, eeuwige vrede in Hem, door Hem, ontvangen.

Tot Mijn gedachtenis. Terwijl je nog staat als het ware, in die oude bedeling, in die wegstervende tijd, in die wereld die naar een einde raast, terwijl je nog staat midden in de realiteit van het onvolkomene, van de machten der duisternis die proberen heerschappij over u te verkrijgen, terwijl je je nog bevindt in tijden van ziekte, ernstige ziekte, sterfte, verwarring, angst: Doe dat en gedenk daardoor, ik hoor bij Hem! Hij heeft het gezegd, Hij heeft het bevolen.

Midden in mijn klein menselijke leven, in dat uit de aarde aards zijn, in dat dragen van het beeld van de aardse, van Adam, midden in het natuurlijke, midden in al die verdrietige omstandigheden of blijde omstandigheden, midden in dit alles wordt in het Avondmaal door de gedachtenis, het besef verlevendigd, wij zijn op reis, wij zijn op weg. De stad des verderfs die ondergaat, het grote Babylon, daar zijn wij uitgeroepen. Op weg naar Sion, die lichtende vaderstad. Waar de oudste Broeder op grond van recht nu als Koning heerst. En waar Hij ons eenmaal zal verwelkomen: "Kom in, gij gezegenden Mijns Vaders, beërf het Koninkrijk dat voor u bereid is, van voor de grondlegging der wereld".

Tot Mijn gedachtenis brood eten. Want Hij zegt: "Dat ben Ik Zelf. Ik ben uw Leven, Ik ben uw Verwachting, Ik ben uw Licht en uw Blijdschap. Hoe donker ook de weg mag

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

wezen, Mijn Vader ziet in gunst op die Hem vrezen".

Desgelijks nam Hij ook de drinkbeker, na het eten des Avondmaals.

Hij neemt de drinkbeker. En wij lezen elders ook dat Hij dankte. De drinkbeker der dankzegging. Net als bij het brood. Niet dat Hij dat brood of die wijn aanbidt, niet dat Hij die beker zegent. Maar boven het brood uit, en boven de beker uit looft en prijst Hij God. Die zulk een weg heeft uitgedacht, om een volk van de eeuwige dood te bevrijden. Een volk te leiden door woestijn en zee. Een volk te brengen in het beloofde land.

Nee, het is niet de substantie van wijn of brood die gezegend wordt. Aan zulke zegeningen zullen wij geen geloof mogen hechten. Maar het is dat afgezonderde brood en die afgezonderde wijn, die ons toeroept: "Prijst de Naam van uwe God, 's Heeren knechten hier vergaard". Zo was het in Israël, zo behoort het te zijn in de kerk van alle tijden en eeuwen. Hier vol gebrek, vol haperingen. Niet altijd en allemaal op de goede wijs, maar in beginsel: Zij begonnen vrolijk te zijn. Want het is de heerlijke gedachtenis van het bittere lijden.

Deze drinkbeker, zegt Hij, is Mijn bloed. Daarbij wil Hij dat bloed niet onderscheiden naast het lichaam. Maar Hij wil zeggen: Evenzo, dit ben Ik Zelf, dit is Mijn leven dat in de dood voor u uitgegoten wordt. Maar dat ook over u uitgegoten wordt in Mijn leven. Zodat uw beker, net als in psalm 23, overvloeiende wordt.

Uw stok en Uw staf die vertroosten mij. Gij richt de tafel toe tegenover mijn tegenpartijders, Gij maakt mijn hoofd vet met olie. Het goede, de weldadigheid, zullen mij omringen al de dagen mijns levens. Ook als je rondom in het verdriet en in de rouw gedompeld bent. Dat je geen mond en geen tong hebt om enig vreugdegeluid uit te brengen. Dan glimlacht die oudste Broeder vriendelijk, en Hij zegt: "Dit ben Ik, dat is Mijn bloed. Wil je bij je oude bestaan blijven, dat is bij jouw lichaam, bij jouw 'zijn', bij jouw leven, bloed, je gaat ten verderve. Want zonder Mij kun je niets doen". Maar is er het gebed in het hart:

'Geef dat mijn oog het goede aanschouw,
hetwelk Gij uit onbezweken trouw
Uw uitverkorenen toe wilt voegen.
En dat ik U mijn Rotsteen noeme,
en delen in Uw volks genoegten,
mij met Uw erfdeel blij beroeme':

"Dit is Mijn bloed".

De gedachtenis daaraan plaatst u als het ware in een ander perspectief, waarvan de apostelen hebben gezegd: "Maar wij zijn niet van degenen die zich onttrekken ten verderve, maar van degenen die geloven tot behoudenis der ziel". Het geeft deel aan die andere, van nature ons vreemde, gemeenschap, die al spreekt over de toekomstige eeuw. Over een zon die nooit meer ondergaat, over een lam dat het licht is, over een stad met gouden straten en paarden poorten, een stad welks poorten altijd open zijn.

Doe het tot Mijn gedachtenis, zo dikwijls als gij dien zult drinken. Niet: Zo weinig, maar telkens weer. Telkens weer, omdat het Zijn woord is. Daarom, zo dikwijls als gij die zult drinken, tot Mijn gedachtenis.

Mag ik het zo zeggen: Wij mogen niet op twee gedachten hinken. Maar laten we ons een situatie indenken waarbij we zó staan, zoals mijn handen nu, hier en hier. Maar we

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

hebben altijd de neiging om onze voeten en benen bij elkaar te trekken, zó. Nu, stel nu eens voor dat dit het oude is, dit gaat dood, dit sterft, dit is eigenlijk voorbij, het is al voorbij! Je kunt zeggen wat je wilt, maar als je geen uitkomst hebt, als je geen perspectief hebt, ze zeggen: Het is bijna al voorbij. Wat is dat nu?

Die mensen hebben groot gelijk. De sentimentelen en de pessimisten hebben groot gelijk, wat is het leven? Nu ja, en een ander denkt er misschien anders over, maar het is zo voorbij. We hebben de neiging om op ons eigen levensterrein onze voeten bij elkaar te zetten. Wij ook. Niet alleen die mensen die met twee benen in de wereld staan, in het kwaad of in de zonde. Nee, wij ook, op onszelf. En met het Avondmaal zou je zeggen, daar spoort de Heilige Geest aan, zó, benen bij elkaar. Soms lijkt het of dit been er ook al bij gaat. Een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken. Dat je zo blij bent, dat het net is of alles verbleekt, alles om je heen. En dat je écht verlangt om bij Hem eeuwig te mogen zijn en nooit meer te zondigen, geen verkeerde gedachte van de Heere meer te hebben, en in Zijn licht eeuwig te wandelen. En je dan ook niets meer te herinneren van hoe je met twee voeten aan de verkeerde kant stond.

"Zo dikwijls als gij die zult drinken, doe het tot Mijn gedachtenis. Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten en deze drinkbeker zult drinken, zo verkondigt de dood des Heeren, totdat Hij komt".

Maar Hij leeft toch? Ja, maar Hij is dood gewéést. Nu zullen we óf onze dood vieren en uitvieren, óf Zijn dood. Als we onze dood vieren, dat betekent zonde, ongerechtigheid, eigen ik, zin en wil doordrijven. Dat kan zelfs heel sterk op godsdienstig terrein, in één of andere vorm van Farizeïsme, waar we geen van allen vreemd aan zijn. En dat toch dood is. Dat we op ons eigen terreintje proberen ook de godsdienst een beetje in te passen. Dat is de dood. Daar komt de dood je tegen. Of het nu een kerk is of een bioscoop, als je het soms voelt kan de dood je tegen komen. Daar is Hij niet!

Maar Hij zegt: "Verkondig de dood des Hééren!" Die leeft en Die komt! Verkondig die dood als jullie grond, bodem, waar je op mag staan. Dat je behoort tot de nieuwe orde, tot het nieuwe volk, tot de nieuwe bedeling, tot het nieuwe verbond met de toekomstige eeuw voor je. En soms in je, opeens, raadselachtig, als de muziek begint te spelen in de ziel.

O, dat we meer die Koning mochten prijzen. Ja, het mag altijd, maar van harte bedoel ik, door de kracht van de Heilige Geest. Dat we Hem mogen eren, al zijn wij nog in het natuurlijke. Je hoeft je niet ergens boven te verheffen, nee hoor. Je zit, je spit, je gaat, je staat, je bent een gewoon mens. Maar toch, als je het geheim mag weten, dwars door alles heen: "O God, U bent mij genadig, en ik ben op weg naar U met het hele volk dat deel heeft aan die nieuwe gemeenschap".

O, één brood is het immers. Het is één Christus waar we het van moeten hebben en zullen hebben. Dat we dat geheim dan maar mee mogen dragen. Daar hoef je niet vroom voor te doen, daar hoef je niet voor in de hoek te kruipen, welnee. Dat merk je toch wel in de omwandeling van de Heere Jezus op aarde.

De mensen zeiden schimpend: "Hij is een vraat en een wijnzuiper". Dat was niet zo, maar de Heere Jezus kwam rustig op de bruiloft. De Heere Jezus speelde met de kinderen, denk ik, omving ze in Zijn armen. Dus we hoeven geen vromigheid te maken.

CATECHISMUS ZONDAG 28 VRAAG 77

Maar dit, dat wij toch, door het geloof - heb ik misschien te weinig gezegd - alleen door het geloof dat door de liefde werkt, deel hebben en deelgenoten zijn van het heil. Reisgenoten met elkaar, op weg naar Sion. In de wetenschap van het geloof: 'Ik zal u allen tot Mij trekken, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben'.

AMEN